

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

8. Potovanje na luno.

(Konec.)

Med tem časom so se bili naši potniki že močno približali luni. Opazovati so mogli že natančneje posamezne predmete na njej. Zakaj, šlo je skozi vsemir z neznansko brzino.

„Kako daleč pa je prav za prav od zemlje na luno, in kako dolgo pot moramo še napraviti, da pridemo tja?“ vpraša oče profesorja.

Profesor odgovori: „Srednja razdalja lune od središča zemlje znaša 384.395 km. Je to sicer precej kilometrov, vendar ni to taka posebnost, če pomislimo, da so napravili že mnogi mornarji in v novejšem času zlasti zrakoplovci v svojem življenju še precej daljšo pot, kot je ta razdalja, ki znaša približno toliko kot tridesetkratna pot iz Ljubljane v New-York in nazaj.“ In še je dostavil profesor po kratkem premisleku:

„Če bi na zemlji izstrelili kroglo iz topa proti luni, bi potrebovala kakih deset dni, da bi dospela tja. Seveda moram pripomniti: če bi je ne ovirala na poti nikaka zapreka. Brzovlak pa bi vozil približno šest mesecev, da bi napravil pot od zemlje na luno. Drugače bo pa z nami. Kot vidita je naš zrakoplov — ki je edini izum te vrste — neznansko hiter. Sama vidita, da nas je pripeljal že v neposredno bližino naše znanke, lune. Le nekaj minut še, pa bomo izstopili. Pred vsem bo treba, da si nataknejo na glavo zračne čelade. Vedeti namreč morata, da ni na luni nikakega zraka. Zato sem vzel — kot vidita tu v zrakoplovu — s seboj tudi zračne mehove. Pa tudi nekoliko počasneje bomo morali zdaj voziti, sicer telebnemo na luno, da bo joj.“

Ob teh besedah je začel profesor spet privijati in premikati razne vijake. Letal in stezal se je z enega konca zrakoplova v drugega. Kar smešno ga je bilo videti, kako so mu frfotali dolgi sivi lasje krog plešaste glave (in še bolj opletali škrici njegove suknje krog nog. Videlo se je možu, da dobro razume svoj posel, ker zrakoplov mu je bil pokoren služabnik — kmalu je začel na njegovo povelje vidno počasneje pluti.

Ko je profesor tako ukrotil svoj zračni voz, si je mladeniško hitro nataknil čelado iz gumija. Ta mu je neprodušno zaprla njegovo glavo in po posebni cevi dovajala zrak iz zračnega meha, ki si ga je obenem oprtal profesor na svoj hrbet. Bil je v tej opravi res čudna prikazen. Dolarjevega Petrčka je jel kar smeh lomiti, in celo njegovemu očetu so se nekoliko razvlekle poteze na obrazu ob tem pogledu . . .

Pa se nista utegnila oče in Petrček kdovekaj smejati. Morala sta nemudoma na profesorjev ukaz tudi sama oprtati pravtako opravo. Petrčku je kar brž legla prečudna čelada iz gumija na glavo in zračni meh na hrbet. Izprva kar sopsti ni mogel, in tako se mu je zdelo v tej nenavadni opremi kot znabiti pastirčku Davidu, ko so ga bili svoj čas

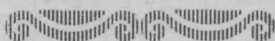
oblekli v težko bojno opravo. Počasi pa se je Petrček le razgledal. Čelada je imela namreč iz prozornega stekla narejeni odprtini, da je gledal Petrček skozi nji kakor skozi okno.

„Tako! Zdaj smo pa na luni!“, je naenkrat veselo vzkliknil profesor. „Nihče nas še ni prehitel. Mi smo prvi, ki stopamo na luno! Toda zdaj pazita in se dobro držita, pa malo zamižita, še bolj pa potrpite, če vaju bodo kaj zasketele kosti. Le urno v te-le mehke čolničke.“

In kot bi bil izurjen glumač, je hušknil profesor ob teh besedah v viseč čolnič iz gumija, hkrati pa podal roko tudi Petrčku in njegovemu očetu, da sta se enako hitro skobacala v čolna, ki sta bila pripravljena za njiju.

Glejte! Komaj so bili vsi trije v čolnih, že je priletel zrakoplov z neznansko močjo ob trda tla na luni. Zahreščalo in zaropotalo je kakor v znamenje, da je voznje na luno konec, konec pa tudi zrakoplova. Našim potnikom se je posvetilo preko glave, kot bi videli tri solnca. Zasketele in zagomazelo jim je po kosteh, kot bi jih spreletela uničujoča električna iskra, potem pa so obležali v svojih čolničkih iz gumija kakor da so mrtvi...

(Nadaljevanje „Kako je na luni“ v prih. letniku.)

Gustav Strniša :

Pred majniško Kraljico.

*Glej deklico, ki pred oltar
cvetočih rož polaga:*

*„O sprejmi ta cvetični dar
in mene, Mati blaga!*

*Kot skromne šmarnice blesté
in tebi v čast cvetó,
naj čisto moje bo srce,
naj tebi bo zvestó!*

*In ko odidem kdaj med svet,
v življenja spremljaj me vihar,
da se nedolžnosti mi cvet
osul ne bo nikdar.“*

